

ningen for Nævningerne, Aktor og Defensor — thi skønt der her kun tales om Defensor, maa det samme naturligvis gælde Aktor, han maa have samme Ret — kunne begynde at kritisere den Fremstilling, som Nævningerettens Formand, hvilket Auditøren ved denne Lejlighed er, har givet. Jeg har ikke faaet den Forstaaelse af alt, hvad jeg har hørt og læst om Nævningeretter, at dette er Tilfældet, og det ønskede jeg dog nok at faa Besked om, forinden jeg kan tænke mig Muligheden af at indføre noget saa mærkeligt og nyt, som det vilde blive, hvis Betænkningens Ordlyd indeholdes i Loven, hvad jeg paastaar den ikke gør.

Jeg gentager altsaa, at som § 8 er affattet i dette Øjeblik, hjemler den hverken Aktor eller Defensor Ret til at blive i Krigsretten, efter at Proceduren har fundet Sted, hjemler dem ikke Ret til at tage Ordet og endnu mindre til at kritisere Nævningeformandens Fremstilling. Dette vilde, som sagt, være noget ganske mærkeligt og nyt, noget fuldkommen afvigende fra, hvad der finder Sted i den civile Nævningeret. Hvorfor skulde saa egentlig Proceduren høre op? Den vilde ganske simpelt begynde igen dermed.

Jeg er, som sagt, ikke Jurist. Det er derfor meget muligt, at der paa dette Omraade kan være enkelte Faldgruber, som det for mig er vanskeligt at holde mig klar af, men saa meget synes mig at maatte staa klart for enhver, at det ikke kan være rigtigt, naar Betænkningen indeholder denne Bemærkning, at Imødegaaelse kan finde Sted fra Aktors eller Defensors Side, efter at Auditørens Sagsfremstilling har fundet Sted. Jeg skal tilføje, at i Almindelighed vil Indførelsen af en saadan ny Procedure ikke være til Gavn for den tiltalte, det vil tværtimod let kunne blive i høj Grad til Skade for ham. Thi Auditøren har efter min Erfaring hidtil, hvad jeg ved tidligere Lejligheder har hævdet, bestandig søgt mellem de tre Bestillinger, han varetager: som Aktor, som Defensor og som Vejleder af Nævningerne, først og fremmest at udfylde sit Hverv som Defensor. Da han efter det foreliggende Forslag vel nok er Dommer, men ikke stemmeberettiget Dommer, vil hans Hverv ikke kunne være i synderlig høj Grad at gaa Aktors Ærinde, men det er sikkert, at han ved den omtalte Bestemmelse snarere vil føres til at genere den tiltalte end det modsatte. Dette kan der tvistes om, men hvad der ikke kan tvistes om, er det, jeg har fremført om, at den paatænkte Ordning ikke er overensstemmende hverken med den civile Nævningeret

eller endnu mindre med Loven, som den er i dette Øjeblik og vil være, hvis det foreliggende Forslag træder i Kraft. Her til skal jeg foreløbig indskrænke mig.

Alfred Christensen: Det er for saa vidt godt, at det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borbjerg) har levnet mig nogen Lejlighed til at tale om den af mig afgivne Betænkning og de af mig i Forening med de Herrer Socialdemokrater stillede Ændringsforslag, som jeg vilde anse det for urimeligt og urigtigt, om jeg undlod at omtale disse Sager ved denne Lejlighed. For en stor Del kunde jeg nok have Anledning til at undlade det, da det ærede Medlem har draget mange af de vigtige Sider frem. Ikke desto mindre vil jeg med Fare for at trætte det høje Ting begynde min Gerning forfra.

Først vil jeg omtale Forholdene i det om denne Sag nedsatte Udvalg. Det kan ikke skjules, at der har været en god Villie hos Udvalget til at bringe noget godt ud af det foreliggende Forslag, d. v. s. sætte et saadant Indhold i det, at det ikke blev det tomme eller slatne Pølseskind, men at der virkelig kom Fyld i det. Denne Bestræbelse i Udvalget har jeg paaskønnet, og den udtaler jeg min Paaskønnelse af, ligesom jeg har gjort det i min Mindretalsbetænkning. Men der var visse Grænser for denne Villighed i Udvalget. Naar der var en eller anden Ting, som var moderne, anerkendt som hensigtsmæssig fra alle Sider, men var moderne og vilde indeholde et virkelig gennemgribende Fremskridt, stødte det stadig paa den Hindring: Hvad vil den højtærede Minister sige dertil, hvad vil det høje Landsting sige dertil? I alle Tilfælde svarede jeg: Den højtærede Minister vil selvfølgelig kun sige godt dertil, det høje Landsting vil selvfølgelig være glad ved, at vi gaa fremad, naar Lejlighed gives. Thi i Modsætning til Udvalgets Flertal maa jeg sige, at jeg kan ikke tænke mig nogen Situation mere heldig til virkelig at gennemføre en betydelig Reform i det foreliggende Emne end den Situation, vi have nu.

Vi have for første Gang i vort politiske Liv en civil Krigsminister, og ikke blot en Civilist, men en Mand, der er udgaaet fra Folketingets Midte, en Mand, som maa antages at nære de samme moderne Anskuelse, som vi andre i denne Sal. Vi have et Landsting, som staaar paa den allerbedste Fod med Ministeren. Flertallet er den højtærede Ministers gode Venner, og Mindretallet i Landstinget vil paa ingen